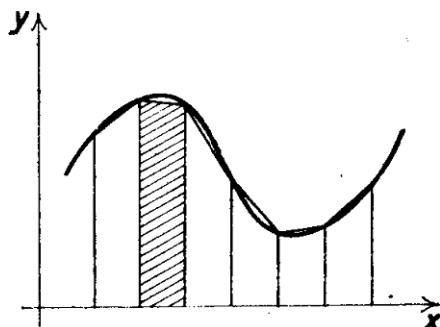

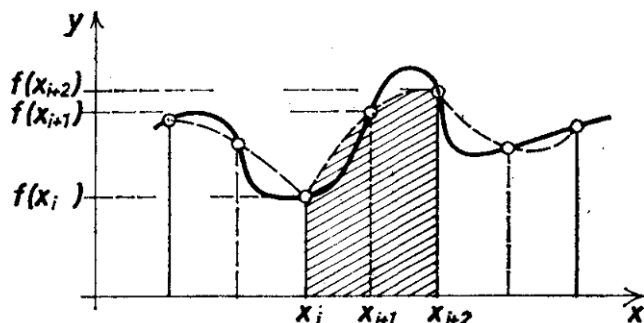
Sz. 11. A P17 jelű, görbe alatti területet $[-10; 10]$ intervallumban számító programot többen jól elkészítették. Valamennyi megoldó a görbe alatti területet téglalapok összegével közelítette.

Bár ez az eljárás korrekt, az iterációs lépések száma és ezzel a felhasznált gépidő viszonylag sok. Minden bizonnyal rövidíthető lenne a számolás, ha

- trapézok összegével közelítenénk (1. ábra) vagy ha
- ugyanezt parabolaívek alatti területekkel próbálnánk megoldani (2. ábra).

1. ábra

2. ábra

Ez utóbbi az ún. Simpson-féle módszer, melynél a parabola íveket három szomszédos osztáspontához tartozó függvényérték határozza meg: $f(x_i)$, $f(x_{i+1})$, $f(x_{i+2})$, ahol $i = 1, 2, \dots, n-2$. Ebből következik, hogy ha n páratlan (amit ki kell kötnünk), akkor $\frac{n-1}{2}$ számú parabola alatti területtel közelítünk.

Készítsünk programot P17A (trapéz módszer) és P17B (Simpson módszer) megjelöléssel mindkét eljárásra. Az intervallum határa és a szabatosági mérték ugyanaz, mint ami Sz. 5.-ben volt. Hasonlítsuk össze, hogy azonos körülmények között (függvény, intervallumhatár, szabatosági mérték) az iterációs lépések számának szempontjából melyik eljárás a legelőnyösebb. Az eljárásokat lineáris ill. másodfokú függvényekre természetesen nem célszerű alkalmazni.

Gyakorlat (kezdők részére):

Sz. 12. Egy paralelepipedont az $\mathbf{a}(a_1, a_2, a_3)$, $\mathbf{b}(b_1, b_2, b_3)$ és $\mathbf{c}(c_1, c_2, c_3)$ vektorok feszítenek ki. Program készítenő, mely három kártyáról beolvassa a három vektor egész típusú, legfeljebb háromjegyű előjeles komponenseit, és kiszámítja belőlük az előjeles térfogatot. Nyomtatandók a bemenő adatok, továbbá az eredmény a megfelelő szöveg kíséretében, beleértve az elfajult eseteket is. (A számításról bővebben l.: Scharnitzky V.: Mátrix számítás, 79. old., Műszaki Könyvkiadó, Budapest, 1970.)